

paa Esbjerg Havn er spildt, maa man ogsaa føre det hele Foretagende igjennem, thi ellers kan der ikke være Tale om, at Resultatet kan blive nogenlunde heldigt for Havnens Bedkommende. Men jeg maa tilstaa, at, hvad der før mig ved denne Leilighed er det overveiende Hensyn, er Hensynet til Befolkningen paa den Egn, som her handles om. Det er en Befolkning, om hvilken det vistnok med Sandhed kan siges, at den i de allerfleste Tilfælde har været den Sidste til at ryde godt af de Foranstaltninger, der ere trufne her til Landets almindelige Vel, og at det Gode, de have nydt af offentlige Foranstaltninger, som oftest er kommet til dem i en temmelig fortyndet Stikfælde. Naar der nu engang er vedtaget en Lov om, at der skal ydes denne Befolkning saa stort et Gode, som en Jernbane er, saa vilde det efter min Betragtning være ikke alene ubilligt, men jeg vil endog sige uretfærdigt at udsætte Anlægget, at ville igjen berøve Befolkningen Udsigten til et saadant Gode. Nu har det ærede Medlem for Holbæk Amts 1ste Valgkreds (N. Hansen), som er en af Forslagsstillerne, igaar i sit Foredrag udtalt, at Befolkningens Duffer eller Stemninger er Noget, man ikke kunde tage Hensyn til. Jeg maa tilstaa, at jeg beundrer det ærede Medlems Mod, og jeg vil tilføie, at jeg vilde have beundret det endnu mere, dersom han havde ytret det ligeoverfor Befolkningen i Holbæk Amt; men allerede overfor Befolkningen i Bestjysland maa det ærede Medlems Uttring vække min Beundring. Det ærede Medlem henviste til, at man ikke havde taget Hensyn til Befolkningens Duffer og Stemninger, da man gav Næringsloven eller Loven om Møllefrihed, og at man altsaa heller ikke behøvede at tage Hensyn dertil her. Men der kan dog fornuftigvis ikke være Sammenligning mellem de to Ting, det ærede Medlem der nævnte, og hvad der her foreligger. At man i sin Tid har sat sig ud over Stemningen for at fjerne forældede, til Samfundets Dæv ikke længer svarende Indretninger, kan man forstaa, og dog vil jeg sige, at det maasse havde været klogere, om man dengang havde taget noget mere Hensyn til Stemningen, end man gjorde, at det maasse havde været klogere, om man idet-

mindste havde gjort Tidsfristen for Overgangen til Næringsfriheden noget længere, end man gjorde, og at det maasse havde været baade klogere og retfærdigere, om man havde givet Møllerne en noget anden og mere Erstatning end den Overgangstid, man indrømmede dem. Men ialtfald kan det slet ikke taale nogen Sammenligning med, hvad der her skulde ske; thi naar man til den ene Tid giver en Lov om, at en Egn, en hel Befolkning skal have en Jernbane, og en Tid kort efter betager dem denne Udsigt, handler man efter min Mening omtrent som, naar man tager et Legetøj fra et uartig Barn, og det tror jeg dog ikke kan være Hensigten. Naar jeg tænker mig henfat blandt Befolkningen i den Egn, her handles om, kan jeg ikke Andet end komme til den Anskuelse, at jeg vilde føle mig i høj Grad forurettet og tilfidesat, dersom man vedtog en Lov som denne. Nu er her blevet sagt, at det er noget Extraordinært at negte et Lovforslags Overgang til 2den Behandling, og det er ganske vist, at det er extraordinært, men det er virkelig ogsaa noget Extraordinært, at Medlemmer af Thinget fremkomme med Forslag til en Lov som denne, at, efterat Regjeringen med Rigsdagens Samstemning har gennemført en Jernbanelov, enkelte Medlemmer af det ene Thing komme med Forslag til igjen i meget væsentlig Grad at forandre den. Det er virkelig ogsaa extraordinært, og jeg kan ikke se, at det vilde være mere extraordinært, om Thinget stemmer mod Lovforslagets Overgang til 2den Behandling, hvilket jeg for min Del agter at gjøre.

Judenrigsministeren: Det høie Thing vil af Finantsloven have set, at Regjeringen ikke har forlangt nogen Udsættelse af det Arbejde, der her er Spørgsmaal om; det vil tværtimod have set, at Regjeringen har fundet sig forpligtet til at opfylde det Tilfagn, der blev givet ved Loven af 24de April 1868 ligeoverfor de paagjældende Egne, og den har desuden følt sig yderligere forpligtet til at opfylde disse Krav, af Hensyn til hvad der skete ifjor. Jeg negter for mit Bedkommende ikke, at med al Anerkjendelse af, at en enkelt Del af Landet ikke kan have Rettigheder, som ikke